

Sygn. akt IV Ka 51/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Kościelniak (spr.)

Sędziowie SSO Hanna Nowosad

SSO Wiesława Klimowicz

Protokolant st.sekr.sądowy Piotr Durajczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Sławomira Kozłowskiego

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2016r.

sprawy K. L.

oskarżonego o przestępstwo z art. 280§1 k.k. i art. 157§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

w zw. z art. 64§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowie Wlkp.

z dnia 4 listopada 2015r. sygn. akt II K 1487/14

I. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. S. - Kancelaria Adwokacka (...). kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem nieopłaconych kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

III. Zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Ka 51/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 listopada 2015r. w sprawie II K 1487/14 Sąd Rejonowy w Ostrowie Wlkp. uznał oskarżonego K. L. za winnego tego, że:

I. W dniu 12 września 2009r. w O. W.. woj. (...) w korytarzu budynku wielorodzinnego przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. L. (1) bił pięściami i kopał C. R., a oskarżony A. L. (1) uderzał go drewnianą pałką, po czym z kieszeni jego spodni zabrali w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki Nokia model 3110 o nr (...) (...) oraz portfel z zawartością pieniędzy w kwocie 230 zł i dokumentami w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy, tj. mienie o łącznej wartości 1230 zł na szkodę pokrzywdzonego, powodując jednocześnie u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci ogólnego potłuczenia zwłaszcza stłuczenia głowy, stłuczenia twarzy okolicy ustnej ze złamaniem 4 zębów oraz stłuczenia prawego barku i lewej stopy, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na

okres powyżej dni 7 to jest czynu, przy czym obrażenia spowodowane przez K. L. spowodowały naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej dni 7 i czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonego karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

II. w okresach od 16 października 2007r. do 14 lutego 2008r. , od 13 marca 2008r. do 08 lipca 2008r., od 17 października 2008r. do 18 stycznia 2009r., od 24 marca 2009r. do 07 czerwca 2010r., od 08 czerwca 2010r. do 04 sierpnia 2011r. i od 05 sierpnia 2011r. do 22 lipca 2012r. w O. W.. woj. (...), uporczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim z mocy wyroków Sądu Rejonowego w Ostrowie Wlkp. III RC 371/09 z dnia 21 lipca 1999r., III RC 283/02 z dnia 28.06.2002r., III RC 196/07 z dnia 20.08.2007r., III RC 181/10 z dnia 23.09.2010r. obowiązku opieki przez niełożenie pieniędzy na utrzymanie swojego syna K. H. w kwocie ostatnio zasądzonej 450 zł miesięcznie, przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych to jest czynu z art. 209 § 1 k.k. i za ten czyn, na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd Rejonowy wymierzył K. L. łączną karę 3(trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dnia 12,13 i 14 września 2009r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał solidarnie oskarżonych A. L. (1) i K. L. do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego C. R. w kwocie 1.230,00 zł. Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci drewnianej pałki, przechowywanej w Magazynie Dowodów Rzeczowych Sądu Rejonowego w Ostrowie Wlkp., a zapisanej pod nr bieżącym 53/13 księgi przechowywanych przedmiotów. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U Nr 49 z późn. zm.) zwolnił oskarżonego K. L. od ponoszenia kosztów sądowych i nie wymierzył mu opłaty. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. R. S. kwotę 2.435,40 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. L. z urzędu.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego K. L. w całości zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., a polegającą na dowolnej i sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, iż oskarżony K. L. obejmował swoim zamiarem oraz świadomością działanie wspólnie i w porozumieniu z A. L. (1), a jego działanie polegało na biciu oraz kopaniu C. R. ,i to w celu przywłaszczenia kluczyków, telefonu, portfela oraz dokumentów, co w rezultacie skutkowało przypisaniem mu przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. podczas, gdy jego zachowanie wyczerpało znamiona wyłącznie przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k.
2. obrazę przepisu prawa materialnego tj. art. 64 § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie pomimo braku w niniejszej sprawie przesłanek w przepisie tym wskazanych, w szczególności przesłanki wcześniejszego skazania za podobne przestępstwo umyślne;
3. rażąco niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonego K. L. jednostkowych kary pozbawienia wolności oraz kary łącznej pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa oraz w relacji do celów jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznej oddziaływania i nieuwzględnienia okoliczności łagodzących po stronie oskarżonego K. L..

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I przez zakwalifikowanie działania oskarżonego K. L. jako przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. i wymierzenie mu na tej podstawie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i to z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby;
2. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt II i orzeczenie wobec oskarżonego K. L. za czyn z art. 209 § 1 k.k. kary łagodniejszej, w dolnych granicach ustawowego zagrożenia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby;
3. zmianę zaskarżonego wyroku i uchylenie zawartego w pkt III wyroku rozstrzygnięcia o karze łącznej wymierzonej K. L., a następnie połączenie kar jednostkowych wymierzonych wobec oskarżonego zgodnie z wnioskami zawartymi w pkt 1 i 2 apelacji i wymierzenie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i to z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby;
4. zmianę zaskarżonego wyroku i uchylenie zawartego w pkt VI rozstrzygnięcia o obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego C. R. przez K. L.

ewentualnie

5. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego K. L. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim wskazać trzeba, że skarżący zarzucając naruszenie przepisów postępowania, w szczególności art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i nieuwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przy ocenie materiału dowodowego w szczególności w zakresie zamiaru oskarżonego i pobudek jakimi kierował się w chwili zdarzenia oraz obrazę art. 5 § 1 i 2 k.p.k. poprzez naruszenie zasady domniemania niewinności oraz dubio pro reo w istocie zakwestionował ustalenia faktyczne poczynione przez sąd orzekający.

W ocenie Sądu Odwoławczego sąd orzekający nie dopuścił się obrazy wskazanych w środku odwoławczym przepisów postępowania karnego, a w konsekwencji nie popełnił też błędu w ustaleniach faktycznych.

Ocena materiału dowodowego została dokonana w sposób wszechstronny i nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych.

Powinnością Sądu I instancji było skonstruowanie ustaleń faktycznych w oparciu o ocenę dowodów dokonaną zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k. i Sąd I instancji temu zadaniu sprostał. Ustalenia te oparł w znacznej mierze na zeznaniach pokrzywdzonego C. R. złożonych bezpośrednio po zajściu w dniu 13 września 2009 roku oraz dwa miesiące później podczas konfrontacji z oskarżonym A. L. (1) (k.17, k.129) i prawidłowo uznał je za wiarygodne. Należy zauważyć, że pokrzywdzony nie miał wcześniej żadnych zatargów z K. L., także w dniu zajścia nie doszło pomiędzy mężczyznami do sprzeczki, a współoskarżonego A. L. (1) pokrzywdzony w ogóle nie znał. C. R. wystąpił w obronie M. U. i A. J. i sam stał się obiektem agresywnego zachowania oskarżonego.

Zdaniem skarżącego, zeznania C. R. z postępowania przygotowawczego, a także uzupełniające wersję pokrzywdzonego zeznania M. U. zostały ocenione przez Sąd I instancji mało wnikliwie, bowiem sąd nie uwzględnił w dostatecznym stopniu stanu nietrzeźwości obojga świadków i jego wpływu na spostrzeganie rzeczywistości oraz nie przypisał dostatecznej wagi sprzecznościom pojawiającym się w ich relacjach w postępowaniu sądowym.

Ten zarzut należy uznać za chybiony. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy podał z jakich przyczyn właśnie wersję przedstawioną przez C. R. bezpośrednio po zdarzeniu uczynił podstawą ustaleń faktycznych.

W uzupełnieniu tej argumentacji wskazać należy, że faktycznie depozycje wszystkich uczestników imprezy należało ocenić z dużą ostrożnością z uwagi na spożywanie przez nich przed zajściem alkoholu.

Sąd Odwoławczy zważył jednak, że stopień nietrzeźwości pokrzywdzonego nie ograniczał możliwości prawidłowego spostrzegania istotnych okoliczności zdarzenia. C. R. podczas pierwszego przesłuchania, a potem konfrontacji z A. L. (1) spontanicznie podał dosyć ogólnie przebieg zajścia. Sposób składania zeznań i ich treść wskazuje, że przedstawił te okoliczności, których był pewien, które pamiętał, nie starał się nadmiernie obciążać żadnego z oskarżonych. Jego relacje nie były nacechowane złą wolą, chęcią odwetu. Podobnie należy ocenić zeznania M. U. złożone również bezpośrednio po zdarzeniu. Świadek zapamiętała, że tego wieczoru zadzwonił do niej z telefonu pokrzywdzonego K. L. z zapytaniem o obecność policji w ich domu. M. U. widziała wcześniej jak oskarżony kopał pokrzywdzonego i stąd fakt, że oskarżony telefonował z jego aparatu zdziwił ją. Okoliczność ta utkwiała w jej pamięci.

Wnikliwa analiza zeznań C. R. złożonych już w postępowaniu przed sądem pozwala wnioskować, że pokrzywdzony starał się wówczas umniejszyć rolę w zdarzeniu oskarżonego A. L. (1). Pokrzywdzony choć podtrzymał wersję przedstawioną w postępowaniu przygotowawczym (k.764) próbował przerzucić odpowiedzialność za kradzież mienia wyłącznie na K. L., a przede wszystkim A. J.. Sąd Rejonowy trafnie nie poddał się tym sugestiom. Należy zauważyć, że przyjaciółka pokrzywdzonego M. U. to sąsiadka i znajoma całej rodziny L.. Prowodyrem zajścia był niewątpliwie K. L.. Współoskarżony A. L. (1) w początkowej fazie zajścia jedynie przyłączył się doń udzielając mu wsparcia. Nadto oskarżony K. L. i świadek A. J. nie stawili się na rozprawę, przypuszczalnie przebywali za granicą. Nie można wykluczyć, iż właśnie z tych powodów pokrzywdzony starał się złożyć zeznania tak, by A. L. (1) uniknął odpowiedzialności za przestępstwo rozboju. Starał się dopasować swoją wersję do wyjaśnień A. L. (1).

Sąd Rejonowy jednak trafnie zauważył, że C. R. już po zdarzeniu skarżył się M. U., że to obaj oskarżeni ojciec i syn pobili go i okradli. Bezpośrednio po zajściu pokrzywdzony podał jedynie, że „ktoś sprawdzał mu puls”, „czułem, że (...) moja odzież jest przeszukiwana, czułem, że ktoś wyciągnął mi portfel z zawartością (...), a także telefon i kluczyk od samochodu”. Potem pokrzywdzony usłyszał słowa „zostawiamy go”, a kiedy otworzył oczy zauważył, że na korytarzu nie ma już napastników. Pokrzywdzony relacjonując w ten sposób przebieg zdarzenia w żadnym miejscu nie podniósł ani nawet nie sugerował faktu, że w zajściu brała udział kobieta i usłyszał udając nieprzytomnego kobiecego głos.

Zdaniem Sądu Odwoławczego gdyby taka sytuacja miała miejsce pokrzywdzony nie omieszkałby jej od razu wskazać, nie miał powodu, by ukrywać uczestnictwo w zajściu A. J.. Odczucie pokrzywdzonego, iż przeszukania dokonał ktoś w sposób delikatny nie świadczy o tym, że czynność tę wykonywała kobieta. Nadto jak wskazano wcześniej pokrzywdzony wprowadził ten element do swoich zeznań by odwrócić uwagę od oskarżonych.

Nie budzi też wbrew twierdzeniom skarżącego wątpliwości, iż pokrzywdzonemu zabrano portfel z pieniędzmi i dokumentami, telefon i kluczyk do samochodu. C. R. konsekwentnie twierdził, że wychodząc na korytarz miał wszystkie wymienione wyżej przedmioty przy sobie. Zamierzał zadzwonić do syna. Jego wersję w tej części jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy wsparła M. U.. Nie ma żadnych wiarygodnych dowodów przeciwnych, które mogłyby twierdzenie pokrzywdzonego w tej części zdezwuować. W mieszkaniu K. L. znaleziono portfel z dokumentami, ale bez pieniędzy oraz kluczyk do samochodu. Pokrzywdzony nie odzyskał też telefonu.

Wbrew twierdzeniom apelującego pisemne uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia dotyczące tej kwestii nie zawiera sprzeczności. Zdaniem skarżącego Sąd Rejonowy bowiem najpierw ustalił, iż portfel z dokumentami i kluczyki znaleziono w mieszkaniu A. J., a w dalszej części uzasadnienia wskazał, iż miało to miejsce w mieszkaniu K. L.. Z wyjaśnień oskarżonego K. L. wynika, że wspólnie z A. J. zamieszkiwał przy ul. (...) w lokalu, który wynajmował i tam znaleziono wskazane wcześniej rzeczy.

Na uwzględnienie nie zasługuje także zarzut, iż materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie, iż oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, nadto ich celem był zabór mienia. W ocenie skarżącego A. L. (1) próbował jedynie rozdzielić bijących się mężczyzn, a kradzieży nie dokonano.

Przede wszystkim nie sposób podzielić stanowiska skarżącego co do roli w zdarzeniu A. L. (1). Sąd Rejonowy wykazał, iż rola A. L. (1) nie sprowadzała się bynajmniej do próby rozdzielenia bijących się mężczyzn, ale oskarżony był aktywnym uczestnikiem zajścia. Argumentację sądu orzekającego w tej części Sąd Odwoławczy w pełni zaakceptował i nie ma potrzeby jej powielania.

Zdaniem Sądu Odwoławczego całościowa ocena zachowania oskarżonych wynikająca z treści zeznań C. R. złożonych w postępowaniu przygotowawczym wskazuje, iż K. L. wykorzystał sytuację, że pokrzywdzony stanął w obronie atakowanych przez oskarżonego kobiet, polecił pokrzywdzonemu wyjść na korytarz, zdając sobie sprawę, że tam będzie mógł działać swobodniej, gdyż ewentualnymi świadkami jego zachowania może być jego rodzina mieszkająca na tym piętrze i pod pozorem pretensji za wtrącanie się C. R. w nie swoje sprawy zaatakował mężczyznę. Przebieg zajścia wskazuje, że użyta przez oskarżonego K. L. przemoc w postaci bicia pokrzywdzonego posłużyła też jako środek do zabrania jego rzeczy w celu przywłaszczenia. Oskarżony K. L. wiedział, że C. R. miał przy sobie portfel i telefon i kluczyk do samochodu. Silne uderzenie pięścią, a potem kopanie leżącej ofiary miały odebrać jej wolę stawiania oporu i ułatwić zabór mienia.

Sąd Odwoławczy zważył, że sprawca wypełnia znamiona przestępstwa rozboju wówczas, gdy przystępując do użycia przemocy ma z góry powzięty zamiar zaboru mienia albo zamiar ten wykrystalizował się w trakcie używania przemocy i poprzedził zabór rzeczy.

W ocenie Sądu Odwoławczego okoliczności poprzedzające atak na pokrzywdzonego, a więc jak wcześniej wskazano polecenie pokrzywdzonemu opuszczenia pomieszczenia, w którym przebywała jego przyjaciółka i udanie się na korytarz- w miejsce odosobnione, zaatakowanie bez powodu zachowującego się biernie pokrzywdzonego, siła tego ataku oraz wiedza o posiadanych przez C. R. rzeczach pozwalają na przyjęcie, że bicie i kopanie ofiary przez K. L. posłużyły w celu zagarnięcia jej mienia (por. wyrok SN z 9.01.14r. II KK 289/13).

Sąd Rejonowy biorąc pod uwagę fakt, iż nie ustalono, który ze sprawców wyjął z kieszeni pokrzywdzonego należące doń rzeczy trafnie argumentował, iż do wypełnienia znamion przestępstwa rozboju nie jest istotne, że jeden ze sprawców nie wykonywał wszystkich czynności przestępczych jakie podejmowano wobec pokrzywdzonego. Ważne jest, iż tenże sprawca działał wspólnie z innymi utożsamiając się z wszystkimi działaniami podejmowanymi w stosunku do ofiary dla uzyskania wspólnego celu końcowego akceptując jednocześnie wszystko to co wykonują inni (por. LEX nr 1717654).

Podsumowując powyższe rozważania- ocena wersji zdarzenia ustalona przez sąd orzekający jest logiczna i przekonywająca i Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do jej podważenia.

Za chybiony należy uznać zarzut naruszenia zasady in dubio pro reo. O naruszeniu dyrektywy wyrażonej w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. można mówić wówczas, gdy sąd orzekający w sprawie poweźmie wątpliwość co do treści ustaleń faktycznych i mimo braku możliwości dowodowych prowadzących do jej usunięcia rozstrzygnie na niekorzyść oskarżonego, w szczególności jeśli prawidłowo dokonana ocena zebranych w sprawie dowodów nie pozwala na wykluczenie jednej z dwóch lub więcej równorzędnych wersji zdarzenia to sąd orzekający ma obowiązek przyjąć za podstawę ustaleń faktycznych tę wersję, która dla oskarżonego jest najkorzystniejsza (por. wyrok SN z 1.10.2002r. V KKN 238/01 LEX nr 56826).

W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie zachodzi. Sąd orzekający ocenił materiał dowodowy z uwzględnieniem zasady obiektywizmu, domniemania niewinności i swobodnej oceny dowodów, a w oparciu o nią poczynił jednoznaczne, niebudzące wątpliwości ustalenia faktyczne.

Co do prawidłowości subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod stosowne przepisy prawa karnego materialnego zauważyć należy w odniesieniu do czynu z pkt 1 wyroku, że przedmiotem zaboru były także dokumenty- dowód osobisty, prawo jazdy, stąd kwalifikację przyjętą przez Sąd Rejonowy, a mianowicie z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. należało uzupełnić o art. 275 § 1 k.k. zgodnie z wnioskiem oskarżyciela publicznego zgłoszonym

na rozprawie odwoławczej (k.796), jednak z uwagi na brak apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego K. L. nie skorygowano zaskarżonego orzeczenia w tym zakresie mając na względzie treść przepisu art. 455 k.p.k.

Sąd Odwoławczy nie przychylił się również do wniosku oskarżyciela publicznego w części w jakiej wniósł (k.796) o wyeliminowanie z opisu czynu słów „doprowadzili go do stanu bezbronności”.

W tym zakresie Sąd Odwoławczy miał na uwadze, że przepis art. 280 § 1 k.k. wskazuje na środki rozbójnicze w postaci: przemocy, groźby natychmiastowego jej użycia, doprowadzeni do stanu nieprzytomności lub bezbronności.

W przedmiotowej sprawie jak wynika z prawidłowych ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku znajdujących odzwierciedlenie w jego pisemnych

motywach środkiem jakim posługiwali się oskarżeni była przemoc. Sąd Rejonowy zmienił opis czynu z art. 280 § 1 k.k. poprzez wyraźne określenie środka rozbójniczego jakim posłużyli się obaj współoskarżeni, tym samym eliminując z opisu czynu, iż doprowadzili swoją ofiarę do stanu bezbronności. Wniosek oskarżyciela publicznego należało uznać za bezprzedmiotowy.

Sąd orzekający trafnie ustalił, iż oskarżony K. L. działał w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k. W tej kwestii tenże sąd wypowiedział się wyczerpująco w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Przedstawiona argumentacja zasługuje w pełni na akceptację. Trzeba wskazać, iż formułując zarzut obrazy art. 64 § 1 k.k. apelujący miał na względzie błędne jego zdaniem przypisanie przez sąd orzekający oskarżonemu K. L. przestępstwa rozboju i wywodził, iż w razie przypisania przestępstwa pobicia niesłuszne byłoby ustalenie działania w warunkach recydywy. Stanowiska skarżącego w kwestii zmiany kwalifikacji prawnej czynu Sąd Odwoławczy jednak nie zaaprobował.

Za nieuzasadniony należy także uznać podniesiony w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary. Brak jest bowiem podstaw do dokonania korekty zaskarżonego wyroku w tym zakresie. Sąd Rejonowy wymierzając zarówno kary jednostkowe, jak i karę łączną pozbawienia wolności podał okoliczności, które miały wpływ na jego rozstrzygnięcie. Negatywna wymowa przytoczonych okoliczności uzasadnioną czyni konkluzję, iż wymierzona oskarżonemu kara spełnia cele kary wymienione w art. 53 k.k., a także czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

O kosztach zastępstwa procesowego udzielonego oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono w trybie § 14 ust. 2 i 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie ... (Dz. U z 2013r. poz. 461) , a o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art.624 § 1 k.p.k. i art. 17 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983r. nr 49, poz. 223 ze zm.) mając na uwadze trudną sytuację materialną oskarżonego.